

Έχω όνομα, είμαι εγώ, Ετσιμελέν με έχουν γραφτό
και δεν ντρέπομαι γι' αυτό, μόνο χαίρομαι γι' αυτό!

Όλα τα παιδιά... έχουμε δικαίωμα στο όνομα

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Ετσιμελέν

Εκείνο το πρωί, το χαϊδουράκι το **Ετσιμελέν** ζύπνησε με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου. Τέντωσε τα αυτιά του τόσο που άκουσε από την απέναντι πλαγιά του βουνού μια παρέα από μέλισσες που τριγυρνούσαν γύρω από τα αγριολούλουδα του αγρού, μαζεύοντας τη γύρη τους, και ήταν σαν να φωνάζουν χαρούμενα. «Ζζζζ... Εγώ θα πάω σε αυτό», έλεγε η μία. «Ζζζζ... Όχι, εγώ το είδα πρώτη», έλεγε η άλλη, κι άλλα τέτοια, ζουζουνίστικα.

Κοίταζε γύρω του με τα μεγάλα μάτια του την πλάση που έπαιρνε ειγά ειγά τα χρώματα της αυγής. Ουμήθηκε τη μανούλα του που είχε πολύ καιρό να τη δει, την είχε χάσει αλλά καθόλου δεν την είχε ξεχάσει. Στα αυτιά του ήταν ακόμη δυνατή η γλυκιά της φωνή που του τραγουδούσε κάθε πρωί. «Ααααα|||Ααααααα». Τη θυμάται να τραγουδάει τα πρωινά, σχεδόν από τα πρώτα του χρόνια στον κόσμο, τότε που ακόμη τα πόδια του δεν στέκονταν πολύ καλά και που οι μύγες τον ενοχλούσαν και η μαμά τις έδιωχνε. Τη θυμάται από τις πρώτες βόλτες στο βουνό, που του έλεγε: «Μη πατάς στις λάσπες, πρόσεχε τις μυτερές πέτρες», και αυτό χοροπήδαγε παιχνιδιάρικα, σαν να έλεγε: «Δεν φοβάμαι!». Τι πλάκα είχε!

Στο μυαλό του ήρθε και η πρώτη φορά που του τραγούδησε και του έμαθε να λέει το δικό του τραγούδι. «Κάθε πλάσμα στον κόσμο έχει δικαίωμα να έχει ένα δικό του όνομα», έλεγε η μανούλα του. «Κι εμένα, θα σε λέμε **Ετσιμελέν**. Να είσαι χαρούμενο με το όνομα σου, γιατί με αυτό θα ζήσεις όλη σου τη ζωή. Και να το τραγουδάς! Έλα να σου μάθω το τραγούδι σου και να το πούμε μαζί», του είχε πει. «Και μόλις μάθεις να το τραγουδάς, θα στο δείξω να το παίζεις και στο ακορντεόν!». Και του είχε μάθει να παίζει αυτό το πολύ ωραίο μουσικό όργανο...

Το **Ετσιμελέν** έπιασε το ακορντεόν του και άρχισε να παίζει, βάζοντας μια φωνή που ακούστηκε μέχρι τα απέναντι βουνά. Στον κόσμο όλο.

Θέλω ένα σπίτι ωραίο και καθαρό, ρούχα και παπούτσια να 'χω να φορώ
να μπορώ να τρώω φρέσκο φαγητό, που να μου αρέσει και να 'ναι υγιεινό!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα σε σπίτι, ρούχα και φαγητό

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Σιγουράκι

«Πού είναι οι παντόφλες μου; Ποιος μου πήρε τις παντόφλες μου;», έβαλε τις φωνές το Σιγουράκι, το αρκουδάκι. Οι γονείς του είχαν βγει έζω για δουλειές και το είχαν αφήσει μόνο του στο επίτι - επηλιά. Στο κρεβάτι του, τα εντόνια και οι κουβέρτες ήταν αναστατωμένες, τριγύρω ήταν πεταμένα κάποια ρούχα, ε' ένα πιάτο στο πάτωμα βρισκόταν ένα μισοδαγκωμένο τoστ με μαρμελάδα και πάνω σε κάτι πέτρες ήταν ακουμπισμένα δύο γάντια και το καινούργιο του σαζόφωνο. Ναι, το Σιγουράκι είχε μάθει να παίζει σαζόφωνο, όσο και αν εας φαίνεται παράξενο αυτό. Ένας σοφός αρκούδος με σπουδές σε Αρκουδοσωδείο του είχε μάθει πώς να πατάει τα πλήκτρα, πώς να ανασαίνει βαθιά και να ψεάει με τρόπο ώστε ο ήχος από το μουσικό όργανο να βγαίνει γλυκός σαν χάδι. Το Σιγουράκι ήθελε να μάθει να παίζει τόσο καλά που να κάνει ευναυλία στο ζέφυτο του δάσους και να έρθουν όλα τα ζώα να το ακούσουν. Αυτό βέβαια όταν μεγαλώσει λίγο ακόμη. Γιατί, για την ώρα, ήξερε μόνο δύο - τρία τραγούδια να παίζει.

«Μα πού είναι οι παντόφλες μου;», ζαναφώναζε παρόλο που δεν υπήρχε κανένας άλλος μέσα στο επίτι, δηλαδή στη επηλιά. Κανένας, από την οικογένειά του εννοούμε, γιατί στο ταβάνι περπατούσαν κάποιες αράχνες και κρεμόταν και μια νυχτερίδα, που φαινόταν λίγο ενοχλημένη από τις φωνές. Ξαφνικά, μια μεγάλη μαύρη αράχνη, άρχισε να κατεβαίνει απότομα από το ταβάνι προς τα κάτω, εκεί που βρισκόταν το Σιγουράκι, σαν ακροβάτης πιασμένη σε ένα μακρύ νήμα του ιστού της. Απότομα σταμάτησε μπροστά του και του έδειξε αυστηρά με το ένα μπροστινό της πόδι, δεξιά του, εκεί που ήταν πεταμένη στο πάτωμα μια μπλούζα αρκούδας. «Δεν ψάχνω τη μπλούζα!», είπε εχεδόν ενοχλημένο το Σιγουράκι. Όμως, για να δείξει καλή διαγωγή έσκυψε και έγκωσε τη μπλούζα από το πάτωμα. Και, ώωωω, ακριβώς από κάτω από την πεταμένη μπλούζα, βρέσκονταν οι δύο χαμένες παντόφλες. Το Σιγουράκι άλλαξε ύφος. Ένα χαμόγελο έλαμψε στο πρόσωπό του. «Ευχαριστώ», ψιθύρισε στην αράχνη που είχε κιόλας αρχίσει να εκαρφαλώνει πίσω προς τον ιστό της. Σε λίγα δευτερόλεπτα, το Σιγουράκι είχε φορέσει τις παντόφλες του και ένοιωθε πάλι ήρεμο. Ήταν τόσο χαρούμενο μέσα στο όμορφο επιτικό του! Έφαγε μια ακόμη μπουκιά από το τoστ με την αγαπημένη του μαρμελάδα φράουλας, πήρε το σαζόφωνο στο χέρι και άρχισε να παίζει μια μελωδική μουσική. Και λίγο μετά, άρχισε να τραγουδάει με την επίσης γλυκιά αρκουδίτσια φωνή του...

Αγαπιάκι

Θέλω οι μεγάλοι να με φροντίζουν, να 'ναι πραγματικοί γονείς μου να 'ναι κοντά μου, να με στηρίζουν, και όλο αγάπη να μου χαρίζουν!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα να μας φροντίζουν

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Ναπκιάτι

Ακούστε με – ακούστε με, την πόρτα εας χτυπώ
έχω κι εγώ μια γνώμη και θέλω να την πω!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα να λέμε ελεύθερα τη γνώμη μας

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Ναπωκάτι

Είχε πολλές παρέες το **Ναπωκάτι**, το κροκοδειλάκι. Μπορούσαν να συζητάνε μαζί, να παίζουν, να τραγουδάνε. Ουμάται τον μπαμπά του, που από όταν ήταν πολύ μικρό του έλεγε: «Για να ζούμε καλύτερα μαζί, χρειάζεται να λέει ο καθένας μας ελεύθερα τη γνώμη του, να κουβεντιάζουμε ήρεμα, αλλά και να ακούμε τους άλλους». «Δημοκρατία είναι να παίρνουμε μαζί αποφάσεις», πρόσθετε η μαμά του. «Οι γονείς χρειάζεται να παίρνουμε την τελική απόφαση, φροντίζοντας για το καλό των παιδιών μας». Βέβαια, τα πράγματα δεν ήταν πάντα εύκολα. Αρκετές φορές δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν εύκολα στο σπίτι τους. Αλλά και στις παρέες. Και μπορεί κάποιος, όπως στην οικογένεια του, να είχαν μάθει να συζητάνε και να ακούνε τη γνώμη των άλλων, όμως άλλα ζώα δεν είχαν την υπομονή ή δεν ήξεραν πώς να συζητάνε. Ευτυχώς στο σχολείο του **Ναπωκάτι** είχαν μια πολύ καλή δασκάλα, που έβαζε τα ζώακια να κάθονται στον κύκλο και να λένε τη γνώμη τους ένα – ένα, σηκώνοντας το μπροστινό τους πόδι, το χέρι όπως λένε οι άνθρωποι, και να παίρνουν μαζί αποφάσεις. Επίσης η δασκάλα του **Ναπωκάτι** αγαπούσε τη μουσική, τη ζωγραφική και τα παιχνίδια, και έτσι στο σχολείο πέρασαν τέλεια!

Αυτό τον καιρό, είχαν ψτιάξει και ένα μουσικό συγκρότημα και το **Ναπωκάτι** έπαιζε ντραμς. Η δασκάλα τους μάλιστα είχε την εξής ιδέα. Μόλις μάθαιναν κάποια τραγούδια και έπαιζαν συντονισμένα, θα πήγαιναν τα κροκοδειλάκια στο σπίτι του μεγάλου κροκοδείλου, του αρχηγού, να του παίζουν μουσική και να του ζητήσουν να τα αφήσει να παίζουν στο μεγάλο ζέφυτο, δίπλα στο ποτάμι. Πριν λίγο καιρό είχε γίνει εκεί ένας μεγάλος τσακωμός, και γι' αυτόν τον λόγο, ο μεγάλος αρχηγός είχε ανακοινώσει με κροκοδείλια δάκρυα στη συνέλευση των κροκοδείλων, ότι θα απαγορεύεται το παιχνίδι των παιδιών στο ζέφυτο. Η δασκάλα όμως ήταν είγουρη ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι για να συνεννοούνται τα παιδιά, και όχι μόνο με απαγορεύσεις. Ετοίμασε λοιπόν το μουσικό συγκρότημα για να πούνε σε όλους ότι «τα παιδιά μπορούν να μάθουν να συζητάνε όμορφα και να παίζουν μαζί, χωρίς τσακωμούς». Το **Ναπωκάτι**, που έπαιζε τα ντραμς, ήταν από τα παιδιά που είχε γνώμη, είχε φωνή, αλλά είχε και υπομονή να ακούει. Και γι' αυτό, η δασκάλα του είχε προτείνει, παίζοντας ντραμς, να τραγουδήσει το τραγούδι του. Μάλιστα, το τραγουδούσε μαζί με ένα άλλο παιδί. Και τελικά, ΝΑΙΙΙ, τα κατάφεραν! Έπαιζαν το τραγούδι τους και αφού έκαναν μια όμορφη συζήτηση, κατάφεραν να αλλάξουν την απόφαση και να επιτραπεί και πάλι το παιχνίδι στο ζέφυτο. Και το **Ναπωκάτι** συνέχισε να παίζει ντραμς και να τραγουδάει μαζί με το φιλαράκι του...

Τριλαριλαρό!

Τριλαριλαίλα, τριλαριλαρό, χαίρομαι να παίζω, να τρέχω να γελώ
τριλαριλαίλα, τριλαριλαρό, αρχίζω το τραγούδι και πιάνω τον χορό!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα να παίζουμε και να ξεκουραζόμαστε

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Τριλαριλαρό

«Έχουμε πολλή δουλειά αυτή τη βδομάδα! Πρέπει να ανοίξουμε πάλι τις τρύπες μας. Η μεγάλη βροχή μάς τις έχει καταστρέψει. Μικροί και μεγάλοι λαγοί χρειάζεται να συνεργαστούμε!»». Η γιαγιά λαγουδίνα είχε ανέβει πάνω σε μια ρίζα δέντρου και φώναζε έτσι ώστε να ακούνε όλες και όλοι οι λαγοί της γειτονιάς. Η καταιγίδα ήταν πραγματικά τρομακτική και καταστροφική. Κάποια λαγουδάκια κόντεψαν να πνιγούν. Είχαν βρει κρυφώνες την τελευταία στιγμή, σε κουφάλες δέντρων, σε επηλίες και σε διάφορα άλλα μέρη. Και τώρα είχε έρθει η ώρα να φτιάξουν πάλι τις φωλιές τους, όσες ήταν μέσα στο χώμα. Το **Τριλαριλαρό**, το μικρό γελαστό λαγουδάκι, ρώτησε τη γιαγιά: «Και εμείς τα παιδιά χρειάζεται να εκάψουμε;». «Ναι, κι εσείς! Κανένα δεν θα τεμπελιάζει!», είπε λίγο αυστηρά η γιαγιά, που όμως όλα τα λαγουδάκια ήξεραν ότι αγαπούσε πολύ τα παιδιά.

Το **Τριλαριλαρό** πήγε πηδώντας στην πιο κοντινή ομάδα που έσκαβε. Έβαλε τα δυνατά του να βοηθήσει κι αυτό. Η καταστροφή ήταν μεγάλη αλλά και η ομάδα των λαγών ευτυχώς ήταν όλη εώα, δεν είχε χτυπήσει κανένα και τώρα συνεργάζονταν να ανοίξουν τις τρύπες τους και τα υπόγεια επιτάκια τους και να τα ζανακάνουν όπως ήταν πριν και ακόμα καλύτερα! Πέρασαν λίγες ώρες ειωπηλής συνεργασίας. Αυτό που μπορούσε να ακούσεις ήταν ένα γκρουτς γκρουτς στο χώμα που έσκαβαν όλα τα λαγουδάκια, μικρά και μεγάλα, συντονισμένα και αφοσιωμένα. Καθώς πέραγε η ώρα, όμως, κάτι σαν ένα μουρμουρητό τραγούδι άρχισε να ακούγεται. Το **Τριλαριλαρό** ξεκίνησε να τραγουδάει -με κλειστό το στόμα, κάνοντας τον ήχο του τραγουδιού με ένα μμμμμ- και συνέχισε να εκάβει. Σε λίγο, ακολούθησαν κι άλλα, κι άλλα λαγουδάκια και το εκάψιμο άρχισε να γίνεται «μετά μουσικής». Κάποια στιγμή, ενώ τα έργα είχαν αρχίσει να προχωράνε για τα καλά, η γιαγιά λαγουδίνα βγήκε από την τρύπα και φώναζε με σταθερή δυνατή φωνή. «Αρκετά λοιπόν, μικρά λαγουδάκια! Έρθε η ώρα να ξεκουραστείτε, να παίξετε και να τραγουδήσετε. Αυτό το τραγούδι που λέγατε ειωπηλά είναι πάρα πολύ ωραίο. Μπορείτε να το συνεχίσετε δυνατά, όσο εμείς θα συνεχίσουμε το εκάψιμο. Και μετά, όταν τελειώσουμε, θα έρθουμε και εμείς να ξεκουραστούμε και να χορέψουμε μαζί σας!». Το πρόσωπο του **Τριλαριλαρό** έλαμψε. Έπιασε το ντέφι του, που το είχε αφήσει δίπλα σε μια ρίζα δέντρου, και άρχισε το τραγούδι και τον χορό μαζί με τα άλλα λαγουδάκια....

Πολυχρωμίζω

Είμαστε όλοι αλλιώτικοι, διαφορετικοί, από την Ελλάδα ως την Αφρική
είμαστε όλες ίσες και σημαντικές, από το δεντρόεπιτο ως το Μαρακές.

Όλα τα παιδιά...

είμαστε διαφορετικά αλλά ίσα

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Πολυχρωμίξ

Του άρεσαν τα πολύχρωμα κολιέ και τα σκουλαρίκια του Πολυχρωμίξ. Του άρεσε επίσης να χορεύει και να παίζει φλογέρα. Ήταν ένα χαρούμενο πλάσμα. Μόνο που μερικές φορές κάποια άλλα ζώακια του δάσους το κορόιδευαν. «Πώς είσαι έτσι;», «Δεν σου πάνε τα στολίδια εμένα!», «Είσαι πολύ χοντρό!», ήταν κάποιες φράσεις που άκουγε και χτύπαγαν πολύ άσχημα στα αυτιά του. Στεναχωριόταν, γιατί ήταν σαν να μην το αφήνουν να είναι το εαυτό του και να χαίρεται γι' αυτό. Όταν μάλιστα διοργανώθηκε η μεγάλη γιορτή στο σχολείο και η δασκάλα ρώτησε ποια ζώακια θέλουν να παίξουν μουσική, το Πολυχρωμίξ ήκωσε δειλά – δειλά το χέρι αλλά, σχεδόν αμέσως, το κατέβασε πάλι. Στο διάλειμμα η κυρία Νότα, η δασκάλα του, το έπιασε και του είπε: «Πολυχρωμίξ, ξέρω ότι φοβάσαι λίγο να παίζεις μπροστά σε όλο τον κόσμο, αλλά για μένα είσαι ένα πολύ σπουδαίο και ικανό ρινοκεράκι και σε θέλουμε πολύ να παίζεις κάτι στη γιορτή με τη φλογέρα σου. Βάλε τα δυνατά σου!». Πήρε θάρρος. Δέχτηκε. Ετοιμάστηκε όσο μπορούσε καλύτερα. Τη μεγάλη μέρα όμως, το πρωί, ένοιωθε πολύ άγχος. Ήθελε να ανοίξει η γη να το καταπιεί. Χτύπαγε η καρδιά του. Έτρεμαν τα χέρια του. Τα αυτιά του είχαν τεντωθεί και παρακαλούσε να μην ακούσει καμία κοροϊδία, από αυτές που του πέταγαν μερικές φορές στα διαλείμματα. Ευτυχώς, η κυρία Νότα είχε πει για μια ακόμη φορά σε όλα τα ζώακια, πόσο σημαντικό ήταν να νοιώθουν όλα καλά με το εαυτό τους και να μην πειράζονται ούτε να κοροϊδεύονται ποτέ το ένα το άλλο.

«Και τώρα, ακούστε με πολλή προσοχή όλα τα ζώακια αυτό το χαρούμενο τραγούδι που θα μας παίζει το Πολυχρωμίξ. Ξέρω ότι έχει προσπαθήσει πολύ και αξίζει να το ακούσουμε και να το χειροκροτήσουμε». Όλο το σχολείο έκανε ησυχία. Το Πολυχρωμίξ έβαλε τα δυνατά του. Και ευτυχώς, σαν να το βοήθησε μια καλή νεράιδα και έπαιξε τέλεια! Το σχολείο ζέσπασε σε χειροκροτήματα. Δεν κοροϊδεύε κανένα. Και όχι μόνο αυτό. Έμαθαν και τους στίχους του τραγουδιού και άρχισαν να το τραγουδάνε όλα τα ζώακια μαζί...

Κουκουβάκου

Μαθαίνω γράμματα και αριθμούς, ψάχνω να βρω πού είναι η αλήθεια
με τις δασκάλες μου παίζω – γελώ, λέμε ιστορίες και παραμύθια!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα στην εκπαίδευση

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Κουκουβάκου

«Έχω μία ιδέα!», είπε το Κουκουβάκου το μικρό κουκουβαγιάκι στη δασκάλα του, την κυρία Σοφία. «Λέγε!», του απάντησε με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό της η κυρία Σοφία, που ήξερε ότι το Κουκουβάκου είχε συνέχεια ιδέες και, μερικές φορές μάλιστα, πάρα πολύ ωραίες ιδέες. «Επειδή τα γράμματα είναι πάρα πολλά και δεν μαθαίνονται εύκολα, λέω να τα κάνουμε με έναν πιο ευχάριστο τρόπο για να τα μάθουμε καλύτερα! Ας πούμε, για κάθε γράμμα να έχουμε μία μικρή ιστορία, ένα μικρό τραγούδι και μια χορευτική κίνηση με τα χέρια μας, που να μοιάζει με το πώς γράφεται για να μας μένει στο μυαλό!». «Ωραία ιδέα!», απάντησε η κυρία Σοφία. «Για αρχή, θέλεις να πιάσουμε το Άλφα; Μπορείς να βγάλεις μια μικρή ιστορία για το Άλφα από το μυαλό σου;», του είπε. Το Κουκουβάκου για λίγο εάστισε. Πήρε όμως τη λύρα του στα χέρια και παίζοντας, άρχισε να διηγείται μια μικρή ιστορία που εκάρωσε εκείνη ακριβώς τη στιγμή! «Το Άλφα ήτανε ψηλό και μυτερό, είχε δύο πόδια ανοιχτά και φόραγε στη μέση του μια ζώνη. Ήθελε να είναι πάντα πρώτο στη σειρά, και όποιος το διαβάζει, να ανοίγει διάπλατα το στόμα, να το φωνάζει δυνατά, για να ακούγεται μακριά, και το Άλφα, ακούγοντας, να καμαρώνει: AAAAAAAAA!».».

Η κυρία Σοφία χάρηκε πολύ με την μικρή ιστορία του Άλφα, έτσι όπως τη διηγήθηκε το Κουκουβάκου. Κι αυτό ευχαριστηθήκε πάρα πολύ, γιατί του άρεσε να το εμπιστεύεται η δασκάλα του. Εκείνη, με ένα χαμόγελο στο πρόσωπο, είπε στη συνέχεια σε όλη την τάξη: «Στο σχολείο θα μάθουμε μαζί πολλά πράγματα. Και, ξέρετε, παιδιά, θα μαθαίνουμε καλύτερα, όταν προσπαθούμε, όταν προσέχουμε, όταν ευμετέχουμε, όταν ακούμε, όταν ενεργαζόμαστε, αλλά και όταν χαιρόμαστε, όταν περνάμε μαζί καλά, όταν εμπιστευόμαστε το ένα το άλλο, όταν εβόμαστε το ένα το άλλο, και γενικότερα, όταν απολαμβάνουμε τη συντροφιά μας. Κουκουβάκου, πες μας τώρα και το δικό σου το τραγούδι». Το μικρό Κουκουβάκου χαμογέλασε, χάιδεψε με τα φτερά του τις χορδές της λύρας του και άρχισε να τραγουδάει...

Περαδικάκι

Κάντε κάτι, κάντε κάτι, να μη μείνω στο κρεβάτι
να είμαστε όλοι καλά, χωρίς πόνο και ορεξάτοι!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα στην υγεία

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Περαστικάκι

Πόναγε πολύ το **Περαστικάκι**, το λιονταράκι, στο μπροστινό πόδι του το δεξί, που το είχε χτυπήσει πέφτοντας σε ένα πήδημα από ένα μεγάλο βράχο. Προσπαθούσε όμως να μην το δείχνει, γιατί η μαμά του, η λιονταρίνα, του είχε πει τόσες φορές να μην πηδάει από τόσο ψηλούς βράχους. Ήταν είγουρο ότι είχε μάθει να πέφτει με προσοχή, χωρίς να χτυπάει, όμως, φαίνεται ότι κάτι πήγε στραβά αυτή τη φορά. Είχε καταλήξει με πάρα πολύ πόνο στο ιατρείο της ζούγκλας, και ένας σοφός λιονταρογιατρός του το περιποιήθηκε, του έβαλε γύψο και του είπε: «Για μια εβδομάδα θέλω να κάτσεις στο κρεβάτι και να μην το πατάς καθόλου! Διάβασε κανένα βιβλίο, άκουσε κανένα παραμύθι, παίξε λίγη μουσική, αφού σου αρέσει και το βιολί από ό,τι ξέρω, αλλά σε παρακαλώ μην το πατήσεις καθόλου. Χρειάζεται ξεκούραση!».

Το **Περαστικάκι** βέβαια ήταν μαθημένο από τέτοια. Φανταστείτε ότι το κανονικό του όνομα ήταν Πέρι, αλλά το φώναζαν **Περαστικάκι** επειδή συνέχεια μπαινόβγαινε στα νοσοκομεία και συναντούσε γιατρούς και όλοι του εύχονταν «περαστικά». Και αυτό γέλαγε. Είπαμε, ήταν θηρίο, όνομα και πράγμα. Αλλά και χαρούμενο και ζωηρό πλάσμα. Και ευτυχώς ήταν τυχερό, γιατί σε αυτό το δάσος τα ζώα, και ιδίως τα λιοντάρια, είχαν φροντίσει για την υγεία των ζώων και ιδίως των μικρών και απρόσεκτων ζώων. Είχαν πάντοτε τον γιατρό τους και, όταν χρειαζόταν, δεν έμενε κανένα χωρίς φροντίδα. Ο μπαμπάς του, που αγαπούσε και αυτός τη μουσική και μάλιστα τραγουδούσε σε μια χορωδία άγριων ζώων, κάθισε για λίγο δίπλα του να το παρηγορήσει. «Έλα, **Περαστικάκι** μην το σκέφτεσαι, θα περάσει γρήγορα. Έλα, παίξε μου τώρα ένα τραγούδι με το βιολί σου, να το τραγουδήσουμε μαζί». «Θα σου παίξω μπαμπά μου, αλλά να ξέρεις, δεν μπορεί να φύγει εύκολα από το μυαλό μου ότι δεν κάνει να τρέξω για μια εβδομάδα. Γι' αυτό και θα σου πω ένα τραγούδι που μόλις έβγαλα»...

Μηπονάκι

Με το ζύλο δεν μαθαίνω, με φωνές και με απειλές,
Να 'σαι δίπλα σου ζητάω, να με ακούς και να μου λες!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα στην προστασία από κάθε μορφή βίας

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Μηπονάκι

Το **Μηπονάκι** ήταν ένα εκυλάκι με ένα επάνιο ταλέντο. Είχε μάθει από μικρό να παίζει βιολοντσέλο. Εκείνη τη μέρα μάλιστα, είχε βγει σε μια πλατεία και δοκίμαζε να παίζει έχοντας ένα μεγάλο κόκκαλο αντί για δοξάρι. Τριγύρω μαζεύτηκαν κάποια μικρά και μεγάλα εκυλάκια της γειτονιάς και το άκουγαν. «Γιατί είναι μαυρισμένο το μάτι σου; Πονάς;», το ρώτησε ένα μικρό λυκόσκυλο. Το **Μηπονάκι** άφησε για λίγο το βιολοντσέλο του στην άκρη. Κοίταξε το μικρό λυκόσκυλο βαθιά στα μάτια. Σκέφτηκε για μια στιγμή να του πει ότι πέρασε τώρα το μάτι του και δεν πονάει, αλλά πονάει μέσα του, όταν θυμάται τον τσακωμό με τους ψίλους του. Αλλά και όταν θυμάται τα παλιότερα, όταν του φέρονταν άσχημα τα αγαπημένα εκυλιά της ζωής του, στην ίδια του την οικογένεια. Σκέφτηκε να του πει ότι πονάνε όχι μόνο αυτά που φαίνονται, αλλά και αυτά που μένουνε μέσα σου και τα θυμάσαι μετά. Αλλά δεν του είπε τίποτα. Μόνο το ρώτησε: «Σου αρέσει η μουσική;». Το μικρό λυκόσκυλο συνέχισε να κοιτάζει παράξενα το **Μηπονάκι**. Μπορεί και αυτό να είχε φάει ξύλο, μπορεί και αυτό να είχε πονέσει από αγκυριάδες άλλων εκύλων ή από λόγια που πονάνε και μερικές φορές δεν ξέρεις πώς να τα απαντήσεις. Μπορεί και αυτό, παρόλο που ρώτησε, να μην ήθελε στα αλήθεια να συζητήσει για όσα πράγματα πονάνε. Ίσως και τα δύο τους θα προτιμούσαν να ξεχάσουν αυτά που πονάνε και να βρουν ένα τρόπο για να μη τους ξαναεμβούν στη ζωή τους.

«Θέλεις να τραγουδήσουμε μαζί;» ρώτησε το **Μηπονάκι**. «Έχω ένα ωραίο τραγουδάκι, που μπορούμε να το λέμε και σε άλλα εκυλάκια, για να κάνουμε τον κόσμο μας καλύτερο». Το λυκόσκυλο στάθηκε δίπλα στο **Μηπονάκι** που έπιασε το βιολοντσέλο του και άρχισε να παίζει και να λέει το τραγούδι του. Σε λίγο το λυκόσκυλο άρχισε να τραγουδάει και αυτό μαζί του. Το τραγούδι τους στην αρχή φάνηκε να είναι λυπητερό, αλλά ύστερα δυνάμωνε, μαζί με τις φωνές τους, και γινόταν ένα τραγούδι δύναμης, ένα τραγούδι που τα λόγια του φαινόταν να μπορούν να κάνουν τα άσχημα αυτού του κόσμου, όσα μας κάνουν να πονάμε και να στεναχωριόμαστε, να σταματήσουν να συμβαίνουν. Τα πρόσωπα τους έλαμπαν. Το **Μηπονάκι** ένοιωθε είγουρο, ότι μπορούσε να μην έχει άλλη βία στη ζωή του.

Πρώτα-Πρώτα

Μη μου πειράζεις τα πράγματά μου, μίλα μου πρώτα, ρώτα με πρώτα!
Κι αν θες να μάθεις τα μυστικά μου, μίλα μου πρώτα, ρώτα με πρώτα!

Όλα τα παιδιά...

έχουμε δικαίωμα στην ιδιωτική ζωή

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Ρώτα-Πρώτα

Το **Ρώτα-Πρώτα** είναι ένα θαλάσσιο χελωνάκι, που γράφει συνέχεια στο τετράδιό του. Σκέψεις, ιστορίες, όνειρα, ποιήματα, συναισθήματα, ό,τι μπορείτε να φανταστείτε. Γράφει, διαβάζει, γελάει, κολυμπάει και πάει παντού, μια στην επιφάνεια της θάλασσας και μια στον βυθό, κάνει βόλτες από εδώ κι από εκεί, και ζει μια πολύ γεμάτη ζωή, άλλοτε μόνο του και άλλοτε μαζί με τα φιλαράκια του. Μη το βλέπετε έτσι μικρό και νομίζετε ότι δεν μπορεί να πάει σε πολλά μέρη. Το **Ρώτα-Πρώτα** έχει γυρίσει του κόσμου τους βυθούς και έχει βγει σε πολλές παραλίες να ξεκουραστεί, αλλά και για να απολαύσει τη φύση. Και όπου πάει, παίρνει μαζί του και τη μικρή του οκαρίνα, ένα μουσικό όργανο που του έκανε δώρο μια αγαπημένη ταξιδιάρικη θεία του. Και βέβαια, έχει πάντα στη μασχάλη του το αγαπημένο του αδιάβροχο τετράδιο σημειώσεων, που δεν χαλάει με τίποτα στο νερό. Έχει γεμίσει με σημειώσεις πάρα πολλά τέτοια τετράδια. Έγραψε εκέψεις, εντυπώσεις, αγωνίες. Έγραψε για την αγαπημένη του μαμά, που όμως κάποιες φορές μάλωναν, για τον μπαμπά του που δεν τον γνώρισε ποτέ, έγραψε για το πώς ένοιωθε για άλλα χελωνιάκια, που το πείραζαν ή το υποστήριζαν, έγραψε πολλά. Και όταν γέμιζε ένα τετράδιό του, έπαιρνε καινούργιο και το παλιό το έκρυβε μαζί με τα άλλα πίσω από ένα βράχο – κρυψώνα με μια μεγάλη τρύπα, στο βυθό. Καμία φορά το **Ρώτα-Πρώτα** πάει και αναζητάει παλιές του σημειώσεις, τις ξαναδιαβάζει και θυμάται τι σκεφτόταν και τι ένοιωθε. Και χαμογελάει.

Σήμερα, όμως το **Ρώτα-Πρώτα** φαινόταν αναστατωμένο. Ο λόγος είναι ότι πήγε πρῶτο πρῶτο στον βυθό στον δικό του βράχο – κρυψώνα, μπήκε στην τρύπα του και εκεί ανακάλυψε ότι όλα τα τετράδιά του ήταν άνω κάτω. Κάποιος είχε πάει και είχε ψάξει τις σημειώσεις του. Κάποιο άλλο πλάσμα της θάλασσας ήθελε μάλλον να μάθει τα μυστικά του. Αυτό ήταν απαράδεκτο! Βγήκε φουρκισμένο και θυμωμένο από τον βράχο του κι εκεί άκουσε ένα κοροϊδευτικό γέλιο να αντηχεί. Ένα τεράστιο χταπόδι γέλαγε ειρωνικά, και ύστερα άπλωσε τα τεράστια πλοκάμια του και κολύμπησε μακριά. Το **Ρώτα-Πρώτα** δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν είχε δύναμη να παλέψει με το χταπόδι, ούτε είχε την ταχύτητα να τρέξει πίσω του να του παραπονεθεί. Το μόνο που του έμενε ήταν να βρει ευμμάχους στον βυθό και να τους πει ότι δεν ήταν καθόλου δίκαιο κάποιο άλλο πλάσμα, χωρίς να το ρωτάει, να φαουλεύει τα πράγματά του. Έβαλε την οκαρίνα στο στόμα, άρχισε να παίζει μια μουσική που ήξερε πολύ καιρό, και ύστερα τραγούδησε ένα τραγούδι που άρχισε να αντιλαλεί σε όλο τον βυθό...

Το Μπορούλι

Δώστε χώρο κι ευκαιρίες στα παιδιά με αναπηρίες,
κάνουμε καλή παρέα, μες στην ίδια γειτονιά.
Όλα έχουμε ιδέες, κέφι, σώμα και καρδιά!

Τα παιδιά με αναπηρίες έχουμε δικαιώματα...

όπως όλα τα παιδιά!

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Μπορούλι

Το μικρό θεατράκι δίπλα στους βράχους ήταν γεμάτο κόσμο. Η παράσταση που ετοιμάζαν τα παιδιά του σχολείου των ζώων θα άρχιζε σε λίγα λεπτά. Γονείς, αδέρφια, φίλες και φίλοι κάθονταν στις κερκίδες και περίμεναν με ανυπομονησία να ξεκινήσει η παράσταση, για την οποία συζητούσαν όλα τους τελευταίους μήνες. Το Μπορούλι είχε αναλάβει να απευθύνει το καλωσόρισμα και να κάνει το άνοιγμα της πρώτης εκκλήσης με ένα τραγούδι που θα έπαιζε στο αρμόνιο. Παρόλο που από τότε που ήταν πολύ μικρό δεν έβλεπε εκθεδόν καθόλου, παρά μόνο εκκίες, και τα πόδια του ήταν παράλυτα, κι έτσι κινιόταν με αμαξίδιο, το Μπορούλι είχε θάρρος. Και ακόμα, είχε πολύ όμορφη φωνή και για τον λόγο αυτό όταν τραγουδούσε και έπαιζε πιάνο, γύρω του απλωνόταν απόλυτη ειρήνη. Παρόλα αυτά, κάθε φορά λίγο πριν παίξει μπροστά στο κοινό, χτύπαγε έντονα η καρδιά του, τα χείλη και ο λαιμός του στέγνωσαν. Σε ελάχιστο χρόνο όμως, επειδή ήταν θαρραλέο, έπαιρνε μερικές βαθιές ανάσες, ένιωθε δύναμη και ξεπέρασε κάθε αγωνία και άγχος.

«Δεν μπορώ να σας δω καθαρά, αλλά καταλαβαίνω από τις εκκίες σας ότι το θέατρο είναι γεμάτο. Σας ευχαριστούμε πολύ, μικρούς και μεγάλους, που ήρθατε να μας δείτε και να μας ακούσετε απόψε. Για μας είναι πολύ επουδαίο που είμαστε μαζί απόψε. Στην παράστασή μας θα δείτε να παίζουν ζώακια με κάποιες αναπηρίες. Αλλά ξέρετε, όλα τα ζώα, όπως και όλοι οι άνθρωποι, έχουμε κάποιες δυσκολίες που μας εμποδίζουν να κάνουμε όλα όσα θέλουμε στη ζωή μας. Όμως όλα έχουμε και κάποιες επουδαίες ικανότητες, το καθένα διαφορετικές. Η σημερινή μας παράσταση είναι αφιερωμένη στις ικανότητες όλων μας. Παρακολουθήστε μας και ύστερα σκεφτείτε: Εκεί τι δυσκολίες έχετε και τι ικανότητες; Μήπως περνάει από το χέρι μας να ξεπεράσουμε τους φόβους μας και να ζούμε καλύτερα μαζί; Ακούστε τώρα το τραγούδι μας και μετά δείτε και χαρείτε την παράσταση που ετοιμάσαμε». Τα δάχτυλα του Μπορούλι άρχισαν να χορεύουν πάνω στο πιάνο και η φωνή του να γεμίζει γλυκά την ατμόσφαιρα. Σε λίγο άρχισε να τραγουδάει μαζί του όλος ο κόσμος που είχε πλημμυρίσει το θέατρο...

Πόσα άκουσα και είδα, ψάχνοντας μια νέα πατρίδα
δώστε μου μια αγκαλιά, να εας δώσω δυό φιλιά!

Τα παιδιά πρόσφυγες έχουμε δικαιώματα...
όπως όλα τα παιδιά!

Απόφαση της συνέλευσής μας:

Φλαφυγάκι

Εκείνο το απόγευμα, λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα, μια μεγάλη παρέα από φλαμίνγκο είχε αράξει στην άκρη της ήσυχης λίμνης. Γύρω – γύρω από τη λίμνη, καλαμιές και δέντρα σαν να χάζευαν τους όμορφους επισκέπτες. Είναι πολύ ωραία πουλιά τα φλαμίνγκο, με τα υπέροχο ροζ χρώμα στα φτερά τους, με τον μακρύ λαιμό τους και το αστείο ράμφος τους. Όμως το **Φλαφυγάκι** δεν νοιαζόταν για την ομορφιά. Ήθελε μόνο να μάθει από τους γονείς του πότε θα τελειώσει αυτό το ταξίδι, που ξεκίνησε ξαφνικά και απότομα μια μέρα, όταν έφυγαν από την πατρίδα τους, και δεν λέει να τελειώσει. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί αυτά τα βουβάλια δίπλα στη λίμνη τους κοίταζαν με τόσο αυστηρό βλέμμα. «Δεν εας πήραμε τη λίμνη, καλέ! Για λίγο καιρό είμαστε εδώ. Και στο κάτω κάτω, εεείς δεν κολυμπάτε, εεείς εκεί γύρω – γύρω τριγυρνάτε και βοσκάτε το χορτάρι εας». Δεν ήταν τόσο απλά τα πράγματα. Γιατί, τα βουβάλια μπορεί να μην ήθελαν στα αλήθεια να διώξουν τα φλαμίνγκο από τη λίμνη. Όμως, όπως και να το κάνουμε, τα φλαμίνγκο ένοιωθαν ξένα σε αυτό τον τόπο. Όλα τα ζωντανά που έμεναν γύρω ή μέσα στη λίμνη όλο τον χρόνο, βουβάλια, αλεπούδες, κοτεύφια, γεράκια, ψίδια, κουκουβάγιες, ποντίκια, βατραχία και δεκάδες άλλα είδη, φαίνονταν αρχικά να δέχονται τα ταξιδιάρικα πουλιά να πάρουν για λίγο καιρό τη θέση τους στο όμορφο αυτό μέρος. Όμως το **Φλαφυγάκι** ένοιωθε ότι ήταν σαν να τους λένε, με τον τρόπο τους, «για λίγο μόνο καιρό θα μείνετε εδώ, όχι για πάντα. Αυτός ο τόπος είναι δικός μας». Δεν ήξερε κανέναν και ένοιωθε μεγάλη ανασφάλεια. Άραγε το βράδυ θα μπορέσει να κοιμηθεί ή μήπως θα του ορμήσει κανένα αρπακτικό; Άραγε θα μπορέσουν να φτιάξουν μια φωλιά εδώ; Πού θα καταλήξει το ταξίδι τους για να ξεχειμωνιάσουν;

Οι γονείς του και τα άλλα μεγάλα φλαμίνγκο του είχαν πει να μην ανησυχεί, αλλά αυτό ήταν γεμάτο αγωνίες. Ευτυχώς που είχε μάθει από τον παππού του να παίζει αυτό το όμορφο μουσικό όργανο που το λένε εάζι. Ο παππούς του είχε πει ότι κι αυτός, όταν έφυγε για πρώτη φορά από την πατρίδα και ταξίδεψε, τραγούδαγε και ξεκινούσαν μέσα από τη μουσική. Το **Φλαφυγάκι** πήγε σε μια γωνιά, δίπλα στη λίμνη, έπιασε το εάζι στα χέρια του, κοίταξε βαθιά στα μάτια τα βουβάλια, μια αλεπουδίτσα που είχε βγει βόλτα, μικρά και μεγάλα πουλιά εκαρφαλωμένα στα κλαριά των δέντρων και κάτι βατραχάκια που πλατσουρίζανε στην ακτή της λίμνης και είπε: «Ακούστε το τραγούδι μου. Ελπίζω να εας αρέσει και να με αγαπήσετε λίγο περισσότερο».

Σεβατάκι

Του κόσμου όλα τα παιδιά, στα αλήθεια το αξίζουν
οι άλλοι να τα εέβονται και να τα υπολογίζουν!

Όλα τα παιδιά...
έχουμε δικαίωμα στον σεβασμό

Οι δικοί μας ετίχοι στο τραγούδι:

Σεβαστάκι

Το Σεβαστάκι, πρέπει να το ομολογήσουμε, ήταν λίγο ατακτούλι. Του άρεσε να ξεφεύγει από τη μαμά του και να πηγαίνει να πλατσοειδίσει όπου έβρισκε νερά. Να πηγαίνει να κόβει καρπούς από τα δέντρα. Να ψάχνει για να ανακαλύψει κρυφώνες και να κρύβεται. Να κάνει τούμπες στην άμμο ή κατακύλες στις πλαγιές του βουνού που ήταν γεμάτες ψτέρες. Η μαμά του ήταν τρυφερή μαζί του αλλά, ώρες - ώρες δεν άντεχε, και του έβαζε τις φωνές: «Άμα πια, έλα κοντά μας σου λέω! Μην απομακρύνεσαι. Μα δεν ακούς με τίποτα εσύ!». Και ο μπαμπάς ελέφαντας του έλεγε με αγαπητικό αλλά και λίγο αυστηρό τρόπο: «Έλα να κάνεις λίγη γυμναστική μαζί μου να δυναμώσεις. Χρειάζεται να έχεις αντοχές για να ακολουθείς το κοπάδι. Εντάξει, έπαιζες αρκετά, έλα τώρα για τη γυμναστική!». Το Σεβαστάκι βέβαια ήθελε κι άλλη εξερεύνηση, κι άλλο παιχνίδι, κι άλλες τούμπες, κι άλλο τρομπόνι. Ναι, ναι, είχε ένα μικρό τρομπόνι που ο Θεός Τούμπας του είχε χαρίσει και του είχε μάθει να παίζει, σχεδόν δηλαδή.

Εκείνη τη μέρα λοιπόν, από το πρωί που ζύπνησε είχε εκαρφαλώσει σε ένα λόφο και έκανε τσουλήθρα, καταλήγοντας σε μια λίμνη γεμάτη λάσπη. Πήγαινε πάνω, πήγαινε πάλι κάτω. Είχε γίνει χάλια! Αλλά το ευχαριστιόταν. Μόλις το είδε σε αυτή την κατάσταση, η μαμά ελεφαντίνα το φώναζε να γυρίσει πίσω και να ξεπλυθεί. Το Σεβαστάκι γύρισε, τινάχτηκε λίγο να φύγουν οι πολλές λάσπες από πάνω του και πήρε στα χέρια του το τρομπόνι. Έπαιξε αργά αργά μερικούς τόνους τόσο δυνατά, που έκανε τον μπαμπά να σηκώνει τα αυτιά του ενοχλημένος και τη μαμά να απλώσει την προβοσκίδα της σαν να θέλει να το σταματήσει. «Μα... είμαι ακόμη παιδί», είπε το Σεβαστάκι. «Και όπως μου έχετε μάθει, όπως όλα τα παιδιά, αζίζω να με εβέστετε και να με υπολογίζετε. Να με αφήνετε να ψάχνω, να παίζω, να κάνω λάθη, αλλά και να μαθαίνω με τους δικούς μου τρόπους. Έτσι δεν είναι;».

Η μαμά ελεφαντίνα και ο μπαμπάς ελέφαντας αντάλλαζαν ένα βλέμμα κατανόησης. «Τι να κάνουμε, αφού εμείς σου τα μάθαμε αυτά. Πώς να τα πάρουμε πίσω;» είπαν και έσκασαν ταυτόχρονα ένα χαμόγελο. «Έλα τώρα, παίξε και τραγούδησέ μας το αγαπημένο σου τραγούδι». Το Σεβαστάκι έπιασε το τρομπόνι του και άρχισε περήφανα να παίζει τη μουσική του και σε λίγο το τραγούδι του...